

ELŐHANG

Az 1890-es évek második felének eseményeit nálam bölcsebb és képzettebb írók már papírra vetették. A történészek hosszan értekeznek Nagy-Britannia történelmének eme zűrzavaros időszakáról, mikor úgy tűnt, a civilizált társadalom összetartását, ha csak átmenetileg is, a bomlás veszélye fenyegeti. Említést tesznek arról is, hogy a Scotland Yard nagyszerű emberei miként hiúsították meg a rendszerellenes szervezkedést, melyet a velünk szomszédos egyik nemzet indított el országunk ellen.

Ez a hivatalos tényállás, én pedig nem kívánok ellentmondani a téma szakértőinek – legalábbis nem nyíltan. Sajnálatos módon az alábbi is egyike azoknak a jó barátom, Sherlock Holmes által kivizsgált és felgöngyölített eseteknek, melyeknek titokban kellett maradnia a közvélemény előtt. Most sem azért jegyzem le eme történéseket, hogy a nyilvánosság elé kerüljenek. Egy vénemeber visszaemlékezései ezek csupán, melyeket saját kedvemre vetek

SHERLOCK HOLMES

papírra, egyfajta személyes ajándékként önmagamtól. „A végső probléma” című történetemben már említettem, hogy az 1890-es évekből mindössze három esetet őriztem meg a jövő számára, ezek közül kettőt, „A Vöröshajúak Klubját” és „A Vérébük-kastélyt” megjelentettem nyilvánosan is. A harmadik csupán vázlatos feljegyzés formájában létezett... egészen mostanáig.

A késlekedésnek három oka is volt. Kezdjük azzal, hogy az akkori olvasóközönségem bizonyára megbotránkozott volna e leírás tartalmán – jöllehet, most sem lesz ez más-ként, holott korunk jóval megengedőbb, történelmünk bármely korábbi időszakánál.

Emellett ott van az a kényes kapcsolatrendszer is, melyet Nagy-Britannia ápol az említett közeli nemzettel, én pedig nem kívántam újabb bonyodalmakat szítani a régi ellenségeskedések és viszályok felhánytorgatásával.

A harmadik, egyben legfontosabb okom pedig az volt, hogy vonakodtam felfedni annak a rejtélyes alaknak a valódi kilétét, aki abban az időben számos szóbeszéd központi figurája volt, ám akire most, harmincöt év távlatából csupán babonaként, egyfajta kitalált, szinte mitikus alakként tekintenek vissza, aki soha nem is létezett, legfeljebb talán a rémtörténetek kiagyalóinak képzeletében.

Természetesen róla beszélek, a különös, ijesztő, mégis oly figyelemre méltó személyről, akit csak Cauchemar báróként ismernek...

*Dr. John H. Watson (ny. orvos),
1925*

Első fejezet

VÉRFÜRDŐ A PÁLYAUDVARON

A 3.47-es ramsgate-i vonatról szálltam épp le, amikor elszabadult a pokol.

Az egyik pillanatban még a jegyemet mutattam a kalauznak, és készültem belépni a Waterloo pályaudvar zsúfolt utascarnokába, a következőben már egy mindent elsöprő robbanás rázta meg a környéket. Hangja a tüzérségi lövegek sortüzére emlékeztetett, az ezt kísérő robaj pedig mint-ha a levegő szövetét is szétszaggatta volna.

A földre zuhantam, egy pillanatra az eszméletemet is elveszítettem. Magamhoz térve először a fülem zúgása és az orromat maró éles szag jutott el a tudatomig.

Kísérteties látvány tárult elém. Az iménti megszokott, mindennapos kép teljesen átalakult. Az étellel teli, nyüzs-

gő pályaudvar valóságos mészárszékké változott. Sérültek tántorogtak jobbra-balra, sebeikre szorított kézzel próbálva elállítani a vérzést. Gyötrelmes kiáltások hasítottak a levegőbe, bár félig süket állapotomnak köszönhetően alig hallottam őket. Pillantásom egy magányos, matrózblúzos kisfiúra esett, aki játékmedvéjét szorongatva, kétségbeesett tekintettel kereste felnőtt kísérőjét, aki a robbanás során eltűnt, vagy talán még rosszabb történt vele. A könyvesbódé tulajdonosa döbbenten kuporgott a körülötte záporozó konfettieső közepén – csupán ennyi maradt a portékájából.

Mindent ellepett a füst. A csarnok padlóját törmelék borította – faldarabok, üvegszilánkok mindenütt. Közöttük pedig testek hevertek szanaszét. Néhányon nem látszott nagyobb sérülés, csupán a ruhájuk tépázódott meg kissé, ám néma mozdulatlanságuk elárulta, hogy nem éltek túl a katasztrófát. Másokat kegyetlenül megcsonkított a detonáció, mintha nem is emberi lények volnának, csak egy morbid hentesüzlet portékái.

Némi időbe telt, míg felfogtam, mi történt. Agyam egy eldugott szegletében megszólalt egy hang: *bomba*. Ám minden más gondolatot háttérbe szorított a belső sürgetés: segítenem kell az embereknek. Tán nem orvos voltam egykoron? Hadi sebészként nem én segítettem a számtalan sebesült katonán Ahmed Kelnél, Arzunál, Charasiabnál és Maiwandnél, mígnem egy eltévedt puskagolyó engem is felírt a sebesültek listájára?

A hadseregnél megszerzett orvosi kiképzésnek köszönhetően testem szinte önállósította magát. Miután kitisztult

LIDÉRCNYOMÁS

a fejem, és a fülzúgásom is csillapodott, azonnal cselekedni kezdtem.

A következő óráról nincsenek tiszta emlékképeim, csupán ködös foszlányok a kétségbeesett rohanásról. Mindenkinek odamentem, aki segítségre szorult, próbáltam felmérni sérüléseik mértékét, és hosszabb-rövidebb időt töltöttem mellettük, attól függően, mennyire találtam sürgősnek az esetüket – a fontossági sorrend kialakítása a tábori kórházra emlékeztetett. Ruhaanyagokat tépkedtem vékony csíkokra, hogy rögtönzött kötszerhez jussak. Megállapítottam, hogy kiknél lehet biztonságosan eltávolítani a húsba ágyazódott repeszdarabokat. Néhány áldozatnál oly mélyre fúródtak a bomba darabkái, hogy nem mertem hozzájuk nyúlni. Egy képzett sebésznek, kórházi körülmények között sokkal nagyobb esélye volt a sikeres beavatkozásra. Megnyugtattam a könnyebben sérülteket, és igyekeztem vigaszt nyújtani azoknak, akik reményvesztett helyzetben voltak. Nagy öröömömre a zokogó matrózruhas kisfiút is sikerült dadájával újra egyesítenem, megkönnyebbülten omlottak egymás karjaiba.

Emlékszem egy idős özvegyasszonyra, aki a nyomomba szegődve folyton újra kérte, hogy vizsgáljam meg alaposabban, pedig csupán néhány karcolást szenvedett. Ám arra is emlékszem – és ez az emlék halálom napjáig kísérteni fog –, ahogy egy megtört édesanya a karjaiban ringatta aprócska gyermekét. Szerencsétlen asszony nem tudta elfogadni a szörnyű tényt, hogy a kisdéd már halott.

SHERLOCK HOLMES

Rettenetes élmény volt, melyet még egy magamfajta veterán is – aki megjárta a második afgán háborút – szívszagatónak és rémálomszerűnek talált. Ez a sok-sok ember mit sem sejtve, ártatlanul járt a dolga után: éppen hazafelé tartottak a munkából, egy rég nem látott barátira vagy rokonra vártak, vagy egyszerűen csak utazni készültek valahová. Egyikük sem sejthette, hogy életük egy szempillantás alatt káoszba és rettegésbe fordul. A remény és izgatott várakozás érzését megsemmisítette az embertelen és értelmetlen pusztítás.

Akkor még nem kezdtem azon töprengeni, ki állhat a robbanás hátterében. Ahhoz kétség sem férhetett, hogy terrortámadás történt, mivel az elmúlt két hét során két ehhez hasonló merényletet is elkövettek Londonban, bár egyik sem hagyott ekkora pusztítást maga után. Ám mindkettő célja nyilvánvalóan az volt, hogy a jelentős károkozásokon felül elültesse a félelem és széthúzás magvait a lakosság körében. De nem hagyhattam, hogy ezek a gondolatok eltereljék a figyelmemet. Az előttem álló feladatra kellett összpontosítanom... hogy enyhítsek a szenvedésen, és minél több emberéletet mentsek meg.

Miután a rendőrség is kiért a helyszínre, azonnal a sürgős orvosi ellátást igénylő áldozatokhoz irányítottam őket. Hamarosan bér- és magánkocsik sora kígyózott a legközelebbi kórház felé, sőt még a fűszeres szekerét is lefoglalták a sérültek szállítására.

Mikor a helyzet végre rendeződni látszott, és a csarnokban már csupán a holttestek maradtak, végre magamra is

LIDÉRCNYOMÁS

szánhattam némi időt. Az adrenalin, amely az elmúlt néhány órában hajtotta tetteim, már tovaszállt. Azon kaptam magam, hogy egész testemben remegek, és úrrá lesz rajtam az émelygés. Két kezem, melyet mások vére borított, csillapíthatatlanul reszketett. Az elmúlt évek során távol maradtam az efféle mészárlástól, így természetesen, időközben elszoktam a látványtól, amely most legalább olyan borzalmas volt, mint egy évtizeddel azelőtt a szubkontinensen.

Két gondolat nyújtott csupán némi megnyugvást. Az egyik, hogy drága Marym nem volt tanúja e kegyetlen öldöklésnek, vagy ami még rosszabb, nem esett ő is áldozatul. Úgy hetven mérföldnyire tartózkodott, egy keleti városkában, ahonnan jómagam épp érkeztem.

Feleségem éppen harmadik terhességének elvesztését próbálta kiheverni, pedig még csak házasságunk második évében jártunk. Írásaimban eddig nem említettem a gyermekvállalási gondjainkat, mivel úgy gondoltam, nem tartozik a nyilvánosságra, és az olvasóim sem találnák érdekesítőnek a témát. A pályaudvaron történtek miatt azonban megváltoztattam az álláspontomat, így immáron tudhatják, hogy – minden erőfeszítésünk ellenére – feleségemnek eddig nem sikerült gyermeknek életet adnia. Nagy bánat ez a számomra, mivel így nincs örökösöm, nincs gyermekem, és nincsenek unokáim sem, akik fényt hoznának öreg napjaimba. Mostanra egyetlen reményem az maradt, hogy ha mást nem is, az írásaimat az utókorra hagyományozhatom.

Mary e harmadik veszteséget különösen nehezen viselte, ezért orvosaként pihenést irányoztam számára elő uno-

SHERLOCK HOLMES

katestvérénél, akinek Kent partvidékén volt háza. Ott talán megtalálja azt a békét és nyugalmat, ami segít neki visszanyerni lelki egyensúlyát. Állapota kétségkívül sokat javult azóta, és e napon is célozgatott rá, hogy visszatérne velem Londonba. Ám arca még meglehetősen sápadt volt, és szemébe se tért vissza a megszokott csillogás, ezért szelíden közöltem vele, hogy még nem áll készen a városi életre, annak minden követelményével és viszontagságával együtt. Hálát adtam a gondviselésnek, hogy így döntöttem.

A másik felettébb megnyugtató gondolatom az volt, hogy eme szörnyű merénylet elkövetőire hamarosan teljes erejével sújt le a törvény keze.

Ezt készpénznek vehettem, mivel történetesen volt egy kedves barátom, aki egész életét és mérhetetlen intellektusát a bűnözők üldözésének szentelte, és aki – ha megbízzák e feladattal – biztosan nem nyugszik, míg a gonosztevőket el nem fogják, és meg nem kapják méltó büntetésüket.

Természetesen Sherlock Holmesra gondoltam, és úgy döntöttem, azonnal fel is keresem. A pályaudvar előtt leintettem egy konflist, és már úton is voltam a Baker Street 221/B felé.

Második fejezet

A TORZ KÜLDÖNC

*H*amarosan ott álltam barátom lakásának ajtaja előtt. A bérkocsi hangja már elhalkult mögöttem, de nem mocantam, csak csendben néztem a házat, melyen nem is olyan rég még Holmessel osztoztunk. Az őszi alkony aranyló fénye megcsillant a földszint gipszhomlokzatán és a felsőbb emeletek csupasz téglafalain. Egy pillanatra elfogott a nosztalgia, mikor visszagondoltam az itt eltöltött közös évekre, és a kalandokra, melyek szinte egymásnak adták a kilincset. Bárki is kereste fel a világ első számú szaknyomozójának a lakását, a nap bármely órájában, látogatásának legtöbbször az lett az eredménye, hogy Holmessel együtt valamilyen vad, rendkívüli, nemegyszer veszélyes nyomozásba csöppentünk.

SHERLOCK HOLMES

Immáron boldog házasember voltam, közeledvén a negyvenhez, és saját magánpraxist vezettem. Minden okom megvolt rá, hogy elégedett legyek a sorsommal, és nem állt szándékomban bármilyen veszélynek is kitenni magam. Habár érdemben keveset tudtam segíteni, mégis hiányoztak azok a fiatalos, zűrzavaros agglegényévek, mikor barátommal – szinte minden figyelmeztetés nélkül – szembe találtuk magunkat egy halálosan mérgező mocsári viperával, vagy egy furcsa üggyel, amely néhány borítékba helyezett narancsmagból nőtte ki magát bosszantó rejtélyé. A világ akkoriban oly sok lehetőséget kínált, és mindaddig, míg Holmes oldalán nyomoztam számtalan ügyünk kapcsán, őszintén kételkedtem benne, hogy az élet bármikor is újra olyan izgalmas és kiszámíthatatlan lehet, mint akkor volt.

Ahogy ott álltam a járdán, szentimentális tünődésem közepette, a bejárati ajtó kicsapódott, és kilépett rajta a táviróközpont egyik kifutófiúja.

Azt mondom, fiú, bár jó hat láb magas termete, széles válla és izmos, robusztus testalkata alapján úgy becsültem, legalább a húszas évei elején járhat, de meglehet, hogy még ennél is idősebb volt.

Ami viszont megdöbbenett – eltekintve a korától, hiszen ebben a szakmában többnyire olyan fiatal fiúk dolgoznak, akiknek még a legénytoll sem pelyhedzik az állán –, az retentően eltorzult ábrázata volt. Ennél egyszerűbben nem tudom kifejezni a látványt. Arcát hatalmas hegek borították, különösen a jobb oldalon. Szájának két oldalán viasszerű vágásnyom feszült, egy harmadik pedig a szeme sarkát húz-

LIDÉRCNYOMÁS

ta le, amitől úgy tűnt, mintha állandó fájdalommal és bizalmatlansággal tekintene a világra. Csúcsos sipkája alól elővillanó halántékán egy jó darabon hiányzott a haj. Jobb füle helyén ráncos lyuk tátongott, dudorszerű porcokkal szegélyezve, akárcsak egy vulkán szétrobbant krátere.

Munkám során hozzászoktam már minden torzuláshoz és csonkításhoz, melyet az anyatermészet vagy valamely csúf baleset végezhet az emberi anatómián. Ennek ellenére nem tudtam levenni tekintetem a fiúról, ahogy a lépcsőn lefelé felém tartott. A jómodor azt diktálta volna, hogy ne bámuljam ilyen nyíltan, ám a robbanás okozta sokkhatás még nem múlhatott el teljesen, így szokásos illemtudásom átmenetileg cserbenhagyott.

Az ifjú küldönc elkapta a tekintetem, és fogva is tartotta. Nyilván megszokta már az idegenek iszonyodva kutakodó pillantásait. Tisztán ragyogó szemei, melyekhez foghatóval még sohasem találkoztam, éles ellentétben álltak az őkek körülvevő torz roncsolódással. Olybá tűnt, mintha táncot járnának, akár a viharfelhők közül előbukkanó csillagok. Tudatában voltam annak, hogy sötét pupilláin keresztül éppen felmér, kiértékel, és meg is ítél, úgy ahogy azt eddig csupán egyetlen embernél tapasztaltam. Ő pedig minden bizonnyal éppen az emeleten tartózkodik, és a futár által kézbesített üzeneten morfondírozik.

Hacsak...

Lehetséges, hogy az, aki előttem áll, valójában Holmes, az egyik fura álruhájában?

SHERLOCK HOLMES

Nem. Ezek a szemek átható kékben pompáztak, ellentétben Holmes kovásszürke tekintetével. Az íriszek színét még barátom sem tudja megváltoztatni, ez felette áll álcázó tudományának.

A küldönc alaposan felmérte zilált állapotomat, a kezemre száradt vörös vért, és biztos voltam benne, hogy nem múló kábulatom is feltűnt neki. Végül elmosolyodott, és rám köszönt.

– Szép jó napot, uram!

– Önnek is! – feleltem gépiesen, kissé megbillentve kalapomat.

A társalgás gyorsan véget is ért, mivel az egyik első emeleti ablak hangos robajjal kivágódott a fejünk felett, és maga Holmes hajolt ki rajta. Ezzel végleg búcsút is mondhattam elméletemnek, miszerint a küldönc valójában Holmes.

– Á, Watson, hát maga az? – kiáltott le. – Nem hiába hallottam az ismerős hangokat. Mire vár, tapsra? Jöjjön gyorsan, van bőven tennivalónk.

Nem késlekedtem, berohantam a házba, üdvözöltem a szalonban üldögélő Mrs. Hudson, majd felvágattam a lépcsőn.

– Jó ég, ember, hogy néz ki? – mondta Holmes, miközben bekísért a nappalijába. – Micsoda látvány! Csak nem egyenest a harcterről? Vagy netán – tette hozzá elkomorodva – a pályaudvari robbantás nyomait látom magán?

– Akkor már értesült a történekről? – kérdeztem.

– Hallottam a detonációt. A hang ereje, valamint iránya alapján meghatároztam, hogy délkelet felől, a folyó túlól-

daláról érkezett. A terroristák általában elszigetelt, zsúfolt helyeket választanak támadásaik célpontjául, ahol a legnagyobb káoszt okozhatják és a legtöbb áldozatot szedhetik. Egy vasúti pályaudvar, csúcsidő közepén, tökéletes célpont a számukra. A Waterloo nagyjából délkeletre fekszik innen, így megfelelt a támasztott követelményeknek. Feltételezésem hamarosan megerősítést is nyert, mert a hír gyorsan szárnyra kelt, és az utcán is egyre többen beszéltek az incidensről. A perdöntő bizonyítékot azonban a bátyám, Mycroft üzenete jelentette. – Szomorúan megrázta a fejét. – Tragédia, barátom, szörnyű tragédia. És balszerencséjére maga is pont a helyszínen tartózkodott.

– Aligha kell megkérdeznem, honnan tudja, hogy ott voltam.

– Rém egyszerű volt rájönnöm. Ha nem is lenne ilyen meggyötört, és a ruháján, valamint a kezein sem árulkodnának az egyértelmű jelek, akkor is nyilvánvaló lenne számomra, merre járt ma délután. Utazáshoz van öltözve, a felöltője zsebéből pedig kikandikál a Bradshaw útikönyv egy példánya. Összetéveszthetetlen a sárga borítója. Tudok róla, hogy mostanában gyakran meglátogatja a feleségét Ramsgate-ben, mely vasúton csak a Waterlooból kiindulva közelíthető meg. Jut eszembe, javul már az állapota?

Bólintottam. Még nem közöltem Holmesszal Mary tengerparti tartózkodásának valódi okát, csupán annyit tudott, hogy feleségemnek mostanában rossz volt a közérzete, és bízunk benne, hogy a friss tengeri levegő felgyorsítja majd a gyógyulását. Volt ugyan egy olyan sanda gyanúm, hogy

SHERLOCK HOLMES

sejti az igazságot, de a jó modora azt diktálta, hogy ne firtassa a dolgot.

– Ez örömteli hír – felelte. – Láthatja, gyerekjáték volt kikövetkeztetni. Be kell valljam, kissé megkönnyebbültem, hogy sértetlenül megúszta.

– Sértetlenül? – rogytam le az egyik karosszékre. – Fizikailag talán.

– Egy brandy segíteni fog – jelentette ki Holmes. – De némi szappan és egy lavór forró víz sem ártana, hogy meg tudjon mosdani. Mrs. Hudson!

A brandy valóban segített helyreállítani az egyensúlyomat, és megkönnyebbültem, mikor végre lemoshattam magamról a vért és mindazt, amit jelentett.

– Mindent megtettem, hogy segítsek az áldozatokon – mondtam Holmesnak a kezemet törölgetve –, de úgy érzem, még ez is kevés volt.

– Biztos vagyok benne, hogy derekasan helytállt – vigasztalt Holmes.

– Maga szerint ki áll ennek a szörnyűséges terrorhadjáratnak a háttérében? A Fenian csoport, ahogy a napilapok is írják? Anarchisták? A monarchia ellenzői?

– Nos... – Úgy tűnt, hogy Holmes nem igazán figyelt a kérdéseimre. Ujjait az ajkára szorítva valószínűleg teljesen más dolgokon elmélkedett. – Mondja csak, Watson, mi a véleménye a legutolsó látogatómról?

– Látogató? A küldöncre gondol?

– Pontosan.

LIDÉRCNYOMÁS

– Nem értem, miért bír ez nagyobb jelentőséggel a rob-bantásnál.

– Az én kedvemért.

– Ha ragaszkodik hozzá – adtam be a derekam. Hozzá-szoktam már, hogy barátom gondolkodási folyamata sok-szor kiismerhetetlen, és érdeklődése képes nagyon gyorsan ide-oda csapongani a különböző ügyek között. – Szeretné, ha a saját levezető módszeremet alkalmaznám?

– Természetesen.

– Először is rendkívül gyanúsnak tartom, hogy egyálta-lán beléphetett a házba. Miért nem vette át az üzenetet Mrs. Hudson az ajtó előtt, ahogy máskor szokta?

– Már említettem, hogy a táviratot Mycroft küldte – je-gyezte meg Holmes. – A tartalma rendkívül fontos volt, így a futár ragaszkodott hozzá, hogy csak személyesen a cím-zettnek adhatja át.

– Furcsa – mormoltam.

– Valóban nem mindennapi, de meg tudtam érteni, és amúgy is hajthatatlan volt. Végül Mrs. Hudson nem látott más lehetőséget, és beengedte, annak ellenére, hogy meg-hagytam neki, ügyfélen kívül senki más nem zavarhat. Esetleg valami más észrevétel?

– Nem tudom, hogy az észrevétel a megfelelő szó-e rá, de nem kerülhette el a figyelmemet az arca. Rettenetesen meg-égett. Egy kigyulladt házban ragadhatott?

– Most csak találgat.

– Megfigyelőképességem messze nem olyan kifinomult, mint az öné – válaszoltam kissé nyersen. – Ezt mindketten

SHERLOCK HOLMES

tudjuk. Senkié sem olyan. Egyéb bizonyítékok hiányában nem tudok más következtetést levonni, mint hogy szerencsétlen férfi arca megégett. A hegesedés mértéke és jellege erre mutat. Abból pedig, hogy olyan munkát vállalt, melyet általában fiatal kölykök végeznek, azt kell feltételeznem...

– Soha ne feltételezzen! – dorgált meg Holmes.

– Arra következtetek, hogy másik, jövedelmezőbb munkakörben sajnos, nem tudott elhelyezkedni. Kétségkívül a külleme miatt.

– E tekintetben jó úton jár, Watson. Bárki, aki rápillant, könnyen kitalálhatja, hogy visszataszító külseje alkalmatlanná teszi a legtöbb munkakörre, ezért kénytelen ilyen alacsony fizetésű, alantas munkát vállalni, melyet szinte mindig a fiatalabb korosztály végez.

– De maga valami mást is észrevett.

– Nem feltétlenül – jegyezte meg könnyedén társam.

– Bistosan több is van, mint ami kívülről látszik.

– Néha az emberek pontosak azok, amiknek látszanak. Se többek, se kevesebbek. – Bármit is remélt Holmes attól, hogy próbára tette megfigyelőképességem a kifutófiúval kapcsolatban, úgy tűnt, elégedett az eredménnyel, ugyanis ismét témát váltott. Pontosabban visszatért az eredetihez. – Mycroft szeretne találkozni velem a robbantások miatt.

– Akkor a távirat egy meghívás volt, gondolom.

– Igen, mégpedig elég sürgős.

LIDÉRCNYOMÁS

– Akkor mire várunk még? – egyenesedtem fel. – Máris indulnunk kell a Diogenész Klubba. – Ránéztem a zsebórámra, melyet a nemrégiben elhunyt, sajnálatos módon igen önfejű legidősebb bátyám hagyományozott rám. – Már jócskán elmúlt háromnegyed öt, mi több, mindjárt 7.40, úgyhogy ha sietünk, még ott érhetjük.

– Örölnék, ha csatlakozna hozzám, Watson. Már ha sikerült valamennyire összeszednie magát...

Az igazat megvallva még nem éreztem magam teljesen jól. Ám e fegyverbe hívást nem hagyhattam figyelmen kívül, különösen mivel egy olyan katasztrófát érintett, amely oly sok ember életét kioltotta, köztük kis híján az enyémet is. Minél hamarabb bukkanunk a bűnösök nyomára, annál hamarabb éri utol őket az igazságszolgáltatás.

A lépcsőn lefelé tartva még megjegyeztem:

– Ezzel most kezdetét veszi a játszma, igaz, Holmes?

Barátom a válla fölött rám vigyorgott, bár akkor inkább farkasvicsorgásnak hatott.

– Nem is akármilyen játszma, Watson. Nem is akármilyen.

Harmadik fejezet

**ELLENTÉTEK
ÜTKÖZÉSE**

*M*iközben a konflis a Pall Mall felé tartott, jobban szemügyre vehettük a forrongó Londont. A harmadik, egyben leghalálosabb robbantás már fel is került az újságok esti kiadásának címlapjára. Az emberek összegyűltek az utcasarokon, ahol valaki hangosan felolvasta a cikket, a többiek pedig minden mondatot rémült kiáltásokkal és döbbséggel kísérték. Többen a függetlenségükért harcoló íreket hibáztatták hangos szóval, hiszen akkor az tűnt a legvalószínűbbnek, hogy a feniánusok állnak a háttérben, akik az 1867-es felkelés és az 1880-as évek elején zajló úgynevezett Dinamit Hadjárat óta már nyíltabban kiálltak a céljaikért. Sajnáltam, hogy honfitársaim mindenféle bizonyíték és utánajárás nélkül, ily könnyedén elítélnék egy egész nemzetet,

egyetlen politikai párt tettei miatt. Ennek ellenére bennem is ugyanez a gyanakvás vert gyökeret, engem is hajtott a kínzó vágy, hogy találjak valakit, akit vádolhatok a történekért. Talán még erősebben is kívántam, mint az átlagemberek, akik nem tapasztalták meg első kézből a pályaudvaron történt mészárlást.

A Diogenész Klubba lépve azonban úgy tűnt, mintha e sok baj nem is létezne. Eme magasztos intézmény látogatói karosszékekbe süppedve szívták szivarjukat, kortyolták italukat, böngészték könyveiket és folyóirataikat, vagy épp a világ dolgaival láthatóan mit sem törődve révedtek a távolba. A klub vastag falai és dédelgetett hagyományai jól helytálltak, és elvágták az ide érkezőket a külvilág gondjaitól.

A klub legfontosabb, egyben legszigorúbb szabálya miatt akkor sem vitathatták volna meg a történeteket, ha akarták volna. Tilos volt ugyanis minden beszélgetés, akár a legapróbb is, és ha valaki mégis áthágta a szabályt, az azonnali kizárással járt. Egyetlen helyiségben lehetett csupán megszólalni, az Idegenek Szobájában. Minket is ide kísért be néma kalauzunk.

Holmes bátyja már várt ránk. Szokásukhoz híven mellőzték az üdvözlést, és minden különösebb felvezetés nélkül, egyenesen a tárgyra tértek. Még ennyi idő után is sokszor meglepett, mennyire különböznek egymástól. Mycroft testes volt, és jó kapcsolatot ápolt az emberekkel, szemben Holmes szikárságával és antiszociális jellemével. Szinte elképzelhetetlen volt számomra, hogy két ennyire különböző ember egyazon ágyék gyümölcse lehet. Egyetlen jellemvo-

SHERLOCK HOLMES

nás kötötte őket össze igazán, mégpedig elképesztő és mohó intelligenciájuk.

– Először az étterem a Cheapside-on, majd a zenepavilon a Regent Parkban – sorolta Mycroft Holmes. – Most pedig ez. Kész rejtély. Semmilyen mintát nem látok a támadásokban. Különbözik az idő, különbözik a hely jellege, egyedül az közös bennük, hogy civilek voltak a célpontok. Se logika, se megfelelő indíték. Nem marad más, csupán a pusztta ölni vágyás.

– Néha ennyi is elég – felelte az ifjabbik Holmes. – Az örültek tetteinek általában nincs racionális alapjuk, perverz örömeiket lelik mások fájdalmában.

– Szerinted egy örült felelős mindezért, Holmes?

– Ez is egy eshetőség, ám az is lehet, hogy az elkövető annyira precíz és megfontolt, hogy csak örülnék akarja feltüntetni magát. Így nézve, a robbantások látszólagos kaotikussága akár a saját mintája is lehet. Elhíteti velünk, hogy semmilyen rendszer nincs benne, a helyszínek gondos kiválasztásával pedig csak ráerősít erre.

– Ördögi – jegyezte meg Mycroft. – Tehát azt akarja, hogy alábecsüljük őt.

– Talán. Az bizonyos, hogy a támadások egyre súlyosabbak és merészebbek. A Cheapside étteremnél három halálos áldozat volt, igaz? A Regent Parknál egy tucat, ma viszont...

– A forrásaim szerint a halottak száma jelenleg harmincegy, de további hat áldozat valószínűleg nem éri meg a reggelt.